

LEVE JEZUS IN ONZE HARTEN !

Na een vruchtbaar leven als Zuster van Barmhartigheid riep de Vader tot de vreugde van zijn eeuwige liefde

ZUSTER JEANNE GEENENS

Zij werd geboren te Kwaremont op 11 april 1928.

Zij schonk zich aan de Heer als Zuster van Barmhartigheid te Ronse op 19 maart 1949.

Zij overleed te Ronse op 12 juli 1984, gesterkt door het ziekensacrament.

God, Gij ziet mijn hart.

Ik leg het in de palm van uw hand.

Onder dit motto heeft Zuster Jeanne om genezing gebeden, haar fatale ziekte geleden en pijnlijke aftakeling aanvaard, omgeven door vele beelden van Maria, langs wie ze volgens eigen zeggen altijd in gebed voor anderen en zichzelf naar Jezus ging, omringd ook door de biddende en meelevende nabijheid van familie, medezusters en geliefden, de zorgende genegenheid en dankbaarheid van geneesheren en verpleegkundigen, de attenties van zovelen die ze ooit had geholpen en een tuin van bloemen.

12 jaar oud verloor ze in een bombardement haar arm. Heel haar verder leven heeft ze onder deze verminking geleden en moeten ervaren hoe beperkt en bedreigd iemand is die viermaal per dag een ander nodig heeft om zijn brood te smeren en zijn vlees te snijden. Daarom was ze ook zo gevoelig voor elke attentie of begripend gebaar.

Met de arm die haar bleef en haar onvermoeibare werk-

kracht klampte ze zich vast aan het enige werk dat ze kon doen en heeft ze 32 jaar lang in de kliniek administratie, onthaal en telefoon op een uiterst handige en warmmenselijke wijze gecombineerd. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat stond ze klaar om patiënten, bezoekers, geneesheren en personeel met hun uiteenlopende problemen op te vangen en van dienst te zijn. Haar scherpziende blik en attentievolle intuïtie zag achter elk formulier, oproep of vraag de mens met zijn specifieke angst, verdriet, pijn of hulpeloosheid. Delikate zaken, misverstanden of klachten ving ze op met veel geduld en takt. Nooit ging iemand van haar weg zonder de aangewezen hulp, een goede raad, een woord van troost of medeleven, een aanvaardbare vraag om begrip. En waar ze dit niet of maar half kon geven, nam ze de zorgen en de pijn van anderen op in haar gebed. Hoe lang en hoe druk ze haar dagen ook maakte, altijd participeerde ze in het gemeenschappelijke gebed, regelde ze de zang van de liturgische vieringen en ging ze daarin voor.

Wij zijn er om elkaar te helpen, was haar levensleuze en -program, en ieder die op haar een beroep deed, mocht in haar een ware incarnatie ervaren van het barmhartigheidsideaal van Vader Glorieux.

Zo had ze graag nog een tijd onder ons geleefd. Ze is eerst gaan liggen, toen ze haar pijnen niet langer meer verbijten en verbergen kon. Uit alles wat met en rondom haar gebeurde en gezegd werd, las ze de evolutie van haar ziekte af, eerst hoopvol "ik denk dat ik nog een kans heb", en nadien aanvaardend "ik hoop dat ik niet te veel moet afzien, als ik niet genezen kan". Op de vraag hoe het ging, was haar antwoord : "ik mag niet klagen", en dat deed ze ook niet. Ze vereenzelvigde zich enkel met Jezus op het kruis, wanneer de pijn of dorst ondraaglijk werden: "wat moet die man toch dorst hebben geleden" of bad hem na : "Heer, nu is het toch wat te veel". Heel haar lijdens- en stervensproces door bleef ze begaan met het verdriet van haar familie om haar dodelijke ziekte, dankbaar voor de kleinste attentie of verlichting, en belang-

stellend informeren naar anderen, totdat haar lippen en geest biddend stilvielen.

Mammaatje, Clara, Fons en allen die mij lief zijn, ongewild moet ik u pijn doen met dit heengaan. Aanvaardt het met mij uit de hand van God, in het geloof dat Hij alleen weet wat goed voor ons is en in de hoop dat wij elkaar eens zullen weerzien in het land waar we ophouden te sterven.

De algemene overste
en de Zusters van Barmhartigheid

De families GEENENS-VAN ELDER

**danken voor uw medeleven en gebed
bij de ziekte en het overlijden van
Zuster Jeanne.**

